

достигналъ до портата почналъ да чука. Въ туй врѣме бабата била въ леглото си. Тя едвамъ излѣзла малко до вѣнкашнитѣ кѣщни врата и попитала:

— Кой е тамъ?

Вълкътъ си прѣсторилъ гласа на момиченцето и отговорилъ:

— Азъ съмъ бабо. Носѣж ти пексметъ и круши да ядешъ.

— Дръпни силно връвта, малката дървена заключка ще падне и портата ще се отвори.

Щомъ казала бабата това, върнѣла се и лѣгнѣла.

Вълкътъ дръпналъ връвта, дървената заключка паднѣла и портата се отворила.

Щомъ влѣзла — въ кѣщи, хвърля се изведнѣжъ върху бѣдната баба, раскѣсалъ ѣж и ѣ излѣлъ.

Слѣдъ това той си обвилъ главата съ бѣлата кърпа на бабата и си лѣгнѣлъ въ леглото.

По едно врѣме се задава хубавата червена шапка и захлопала на портата.

Кой е тамъ? — попиталъ вълка съ прѣсторенъ гласъ,

Хубавата червена шапка се обадила, а вълкътъ ѣ казалъ:

— Дръпни връвта силно! ключалката ще падне и портата ще се отвори. Момиченцето направило така и портата се отворила. То влѣзло въ едната стая, оставило нѣщата, които носѣло на баба си и послѣ отишло въ другата стая, гдѣто лежала баба му.

Вълкътъ щомъ видѣлъ хубавата червена шапка, казалъ ѣ,

— Ела мамичкото ми, полѣгни малко при баба си, за да си поотпочинешъ. Азъ виждамъ че ти си се много уморила.

И хубавата червена шапка си лѣга, бѣзъ да прѣгледа, че това не е баба ѣ. Слѣдъ малко хубавата червена шапка не можела да се стѣрпи, а запитала вълка;

— Бабо, какви дълги рѣцѣ имашъ!